

Tretze dosis de realitat

Autoria: Jovi Lozano-Seser
 Títol: *Assegut a la dreta del pare*
 Editorial: Bromera, 2024
 184 pàgines

Tretze relats componen l'última obra de Jovi Lozano-Seser, *Assegut a la dreta del pare*. A què es deu el títol del llibre? Haureu de llegir-lo per descobrir-ho. Entre la ficció i el periodisme literari, són històries que sorgeixen de la imaginació de l'autor però que tenen lloc en escenaris reals, ja que estan clarament emmarcades per fets històrics, tant de la més pura actualitat com del segle passat. Tant hi podem trobar la Wuhan confinada de 2019 en plena pandèmia de Covid-19, com la Nova York de 1945 que donava la benvinguda als veterans de la Segona Guerra Mundial. Aquesta és una obra que no només explora la realitat, sinó que la transforma, ja que ofereix al lector una visió crítica i profunda de les circumstàncies històriques i socials que envolten cadascun dels relats i dels personatges que els protagonitzen. És precisament el caràcter reivindicatiu d'algunes històries el que fa que sedimenten en la memòria del lector i hi susciten interessants reflexions.

Aquest és el quart títol de Jovi Lozano-Seser publicat per Bromera, després d'*Últimes existències* i *Pedres que han de ser remogudes*. En comú amb les dues obres precedents, hi ha el gènere. En totes tres, el periodista i escriptor conrea la narrativa breu i planteja temàtiques de caire social que generen una introspecció i un debat intern. De fet, l'única obra de Lozano-Seser editada per Bromera que no pertany a aquest gènere literari és la novel·la costumista *Després de maig, abans de l'estiu* que, en canvi, sí que manté la coherència temàtica abans esmentada. No obstant això, la seua obra abasta molt més que els quatre llibres publicats per l'editorial alzirenya, que constitueixen menys de la meitat de la seua producció literària. L'autor demostra mestria amb la ploma des del 1996 amb més d'una dotzena de títols publicats a partir del 2010, any en què debutà amb *Sis contes i una novel·la incerta* (Edicions 62). La seua capacitat per a jugar amb els límits de la realitat, combinant la seua faceta periodística i la seua faceta literària, és una constant al llarg de la seua trajectòria i una marca personal difícil d'imitar.

Tot i que, fent una ullada a la seua obra, podem notar-hi preferència pels llibres de relats, Lozano-Seser ha experimentat amb pràcticament tots els gèneres literaris i val a dir que molts dels seus títols comparteixen la singularitat d'haver estat premiats per diferents institucions. Per esmentar només alguns dels últims guardons rebuts per l'autor, caldria que ens referíem al Premi de Narrativa Ciutat de València, el Premi València Alfons el Magnànim de Narrativa o el Premi Enric Valor de Novel·la en Valencià, que corresponen a les tres obres anteriors publicades per Bromera. Aquesta última, la que ens ocupa, no ha estat menys reconeguda, després de guanyar el Premi Isabel de Villena de narrativa en valencià.

Una característica que defineix el seu estil literari, i que ja s'observava en obres anteriors, és el fet que alguns dels relats ocorren dins d'un mateix espai-temps i la majoria d'ells comparteixen, almenys, l'època, la qual cosa aporta un sentit de cohesió a l'obra, alhora que hi afegeix una capa addicional de complexitat i profunditat. Cada conte no només funciona de manera individual i aïllada, sinó com a part d'un tot. Eixe *tot*, que també existeix fora del llibre i que és la realitat del mateix lector. Perquè, al mateix planeta, mentre alguns fan escapades per fugir de la rutina, altres escapen de l'horror de la guerra.

És innegable que l'autor té èxit en el món editorial i és estimat per la crítica, però això no li ha impedit dedicar el primer dels contes del recull precisament a aquest cercle: "Negre, negre, negre". També hi trobarem una fugida trepidant de Kíiv enmig d'un atac de l'exèrcit rus. I una tràgica i corprenedora història d'amor interreligiós ambientada en la guerra de Bòsnia. És difícil no recomanar una lectura que aborda tants temes globals i d'inqüestionable vigència, com ara el terrorisme islàmic i la repressió de les dones; el pecat, la culpa i la hipocresia en la comunitat cristiana; l'esclavitud domèstica de la dona moderna occidental; les aparences i la competitivitat en el món dels *influencers*. L'amor, la guerra, la mort, la pèrdua, la família, la política, la religió, la llibertat sexual. Matèries que, entrelaçades, constitueixen el trencaclosques humà. Qüestions, al cap i a la fi universals, que tenen la capacitat d'arribar a qualsevol lector format i interessat per les problemàtiques contemporànies. És precisament per aquest motiu que es pot recomanar el llibre a qualsevol que, a més de viure experiències a través de la lectura, desitge que aquestes vivències estiguen impregnades de veritat.

Jovi Lozano-Seser utilitza la seua habilitat narrativa per posar de manifest les injustícies i les contradiccions del món en què vivim. Amb una prosa fosca i intrincada, però elegant i incisiva, l'autor ens convida a reflexionar sobre la nostra pròpia realitat, la qual cosa fa d'aquesta obra un imprescindible per a qualsevol lector madur que busque alguna cosa més que una simple lectura d'entreteniment. És un d'aquells llibres que tenen la potència d'un café matiner: aporta una dosi amarga de realitat i et desperta amb la força d'una bufetada. Cambrer, tretze dosis de realitat!

Marta Jiménez Rovira